

عنوان مقاله:

تلقی بدیع گادامر از فهم

محل انتشار:

دوفصلنامه فلسفه، دوره 10، شماره 2 (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسنده:

اصغر واعظی - استادیار فلسفه دانشگاه شهید بهشتی

خلاصه مقاله:

گادامر به پیروی از هایدگر فهم را حالت بنیادین هستی دازاین می داند. او در حقیقت و روش سه معنای متفاوت برای فهم برمی شمارد. وی همچنین معتقد است که این سه معنا ریشه در یک معنای اصلی و کانونی دارند. این سه معنا عبارتند از: ۱- فهم به عنوان معرفت نظری؛ ۲- فهم به عنوان معرفت عملی؛ ۳- فهم به عنوان توافق. عامل پیوند دهنده این سه، معنای دیگری از فهم است که گادامر از آن به فهم به مثابه کاربرد تعبیر می کند. دو معنای نخست را متفکرین پیش از گادامر بیان کرده اند؛ اما نظریه ابداعی او در باب فهم، معنای سوم است که پیوندی ناگسستنی با معنای چهارم یعنی فهم به مثابه کاربرد دارد. سوبه کاربردی فهم بر موقعیت مندی مفسر و مسئله محور بودن فهم تاکید دارد. یکی از برجسته ترین نقاط افتراق گادامر از هرمنوتیک رمانتیک تفکیک ناپذیر دانستن سه عنصر فهم، تفسیر و کاربرد است.

کلمات کلیدی:

فهم، تفسیر، کاربرد، توافق، معرفت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1796264>

